

Allder have udrettet store Ting for og i deres Videnskab, bør man ikke, fordi de blive ældre, og fordi de, hvad der følger af Alderen, blive noget svagere, saalænge de dog kunne udfylde deres Plads, kaste dem bort; man bør da ikke være saa uretfærdig og sige: Nu duer den Mand ikke længer. Der er en Tid for alle Mennesker her i Livet til at arbejde, til virkelig at frembringe Noget; men selv om dygtige Videnskabsmænd, der i sin Tid have frembragt Noget, endogaa for deres Videnskabs Vedkommende noget Stort, kan man dog paa Forhaand vide, at der derefter vil komme en Tid, da de ikke længere ere i den frembringende Alder; men saalænge den Paa-gjældende kan ndfylde sin Plads, bør man saavel fra hans Overordnedes som fra dette Things Side, hvis det vil udøve en Kritik, være saa retfærdige at anerkjende, hvad han har gjort, og ikke forlange, at han skal kastes bort uden videre. Dette, hvad det rent Personlige angaar. Jeg vender mig dernæst til de Bemærkninger, der om Sagen i Almindelighed ere fremkomne fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), nemlig om den Plads, hvorpaa Lovforslaget har ment det rigtigst, at de nye Anstalter skulde lægges. Jeg vil ikke her ubetinget sige, at det vilde være umuligt at benytte den gamle Plads, naar dertil blev tilknyttet enkelte Bygninger og særlig ogsaa dertil blev anvendt den nuværende Bispegaard. Men jeg tror ikke, at denne Plan, selv om alt dette skete, vilde være saa heldig som den, Regjeringen har foreslaaet. Man er heldigere stillet, naar en Bygning skal bygges, ved at kunne anvende et fuldstændig bart Terrain, hvor man har Plads til alle Sider og kan anvende denne paa bedste Maade, end naar man maa benytte en iforveien givent, dog temmelig indskrænket Plads. Endvidere kommer dertil, hvad der for den polytekniske Læreanstalt er af overordentlig stor Betydning, at den Ro, der maa være i Bygningen, at den ikke ryster, er man sikker paa derude; men den er man ikke sikker paa — man er tværtimod temmelig sikker paa det Modsatte — naar man lader Anstalten blive liggende mellem Studiestræde og St. Pederskirke. Endelig vil jeg for det Tredie som Kirkeminister gjøre den Bemærkning, at selv om man i sin Tid vil anvende Bispegaarden til dette Brug, maatte det fra dette Ministeriums Side fordres, at der blev bevilget en anden Bispegaard, som laa idetmindste i Nærheden af den gamle. Som sagt, jeg siger, at, skjøndt jeg ubetinget vil foretrække den Plads, Regjeringen har foreslaaet, saa betragter jeg ikke den 3de, som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds gjorde

gjældende, og som han jo ogsaa tidligere har haft Leilighed til at udtale her i Thinget for endel Aar siden, som en Afvisning af Forslaget. Naar det ærede Medlem mente, at Kommunitetsbygningen kunde ombygges til et mineralogisk Museum, er det vist ikke umuligt, men man skal tillige have Plads til Kvæsturen, til hele Administrationen, og endelig har det ærede Medlem maaske ikke nøie lagt Mærke til, hvad der dog er udtalt i Motiverne, og som ogsaa er kommet frem fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Goss), at man ved at anvende Kommunitetsbygningen til dette Brug afstjærer sig Muligheden for en Udvidelse af den egentlige Universitetsbygning, som man dog kommer til engang. Man kommer til engang at udvide Auditorierne i Universitetsbygningerne. Hvis man nu tog den eneste Bygning, hvor dette kan ske, bort, havde man affaaeret sig derfra. Endskjøndt jeg derfor kunde have større Sympathi for, at mineralogisk Museum blev lagt i Nærheden af zoologisk Museum end i botanisk Have, tror jeg dog, at den rette Plan ogsaa for dette Spørgsmaals Vedkommende er den af Ministeriet foreslaaede. Hvad den tredie Anstalt angaar, det fysiologiske Laboratorium, skal jeg kun udtale, at jeg for mit Vedkommende er en meget bestemt Modstander af at lægge det ind under Landbohøjskolen; jeg betragter dette Laboratorium som værende en rent videnskabelig Anstalt, der ikke bør lægges ud under den mere praktiske Anstalt paa Landbohøjskolen. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds omtalte nogle Ord, jeg forleden udtalte, da vi behandlede et lille Pensionslovsforslag, som jeg havde forelagt, og saavidt jeg forstod det ærede Medlem, mente han, at der var en Modsigelse mellem, hvad jeg dengang havde udtalt, og min Stilling nu, ved at forelægge dette Lovforslag. Hvis det ærede Medlem vil gjøre sig den Uleilighed at overveie, hvad jeg dengang udtalte, vil han se, at det er en Feiltagelse fra hans Side; men har han ikke lyst til at foretage denne nøie Overveielse, vil jeg heller ikke forlange det af ham, thi det er jo i og for sig ganske ligegyldigt. Jeg beder det ærede Medlem være overbevist om, at jeg overordentlig godt forstaar den nuværende Situation. Jeg ser meget godt, hvad det er, det ærede Medlem tror at kunne opnaa og ønsker at opnaa ved den Stilling, han selv personlig indtager, og ved den ene Leilighed efter den anden — efter min Mening den ene mere sumotiveret end den anden — raader det høie Thing til at indtage. Jeg mener kun, det er Glæde, at det ærede Medlem ikke fra sin Side for-